

ช่างมันเถอะ
อยากกินอาหารोज

Noushou
sakuretsu
girl

เกม ลับ ซ่อน ซ่อน

Original : rerulili

Story : Erika Yoshida

Translate : Rikki

2



OPENING

มาเริ่มเกมตั้งแต่ต้นกันเถอะ?

015



019

บทที่หนึ่ง
ความจริงที่หยุดชะงัก

บทที่สอง

รัก, จบสิ้นแล้ว

083

บทสุดท้าย

ดอกไม้ที่บานสะพรั่ง

139



บทส่งท้าย

ฉันคือสาวสมองระเบิด

205

บทส่งท้ายนักเขียน

209

COMMENT

212

สารบัญ

015
019
083
139
205
209
212

NOU SHOU SAKURETSU GIRL DOUDEMO IIKEDO MAKARON TABETAI 2 เกมลับดับสมอง 2

Original rerulili

Story Erika Yoshida

Illustration Chatsubo

แปลโดย Rikki

NOU SHOU SAKURETSU GIRL DOUDEMO IIKEDO MAKARON TABETAI 2

©rerulili&Erika Yoshida 2014

Edited by KADOKAWA SHOTEN

First published in Japan in 2014 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo,
through TOHAN CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights ©2015 Interactive Business Co., Ltd.

ISBN 978-616-363-124-4

บรรณาธิการอำนวยการ พนิดา สกุลพานิช

บรรณาธิการบริหาร กุณิน ไชยรัตน์วณิชชัย

กองบรรณาธิการ อรุณีย์ เวชสวรรค์, ชนินันท์ กิตติปฎิมาคุณ

พิสูจน์อักษร ชนตภา นิตชาติ, ปวีณรัตน์ ชาญชัยเจริญกุล

ฝ่ายศิลป์ เจษฎาพร ภาณุวิศิษฐ์แสง, สุพิชชา วิวัฒน์โชติพร

จัดพิมพ์โดย บริษัท อินเทอร์เน็ตประเทศไทย จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2558

พิมพ์ที่ บริษัท ทวีวัฒนาการพิมพ์ จำกัด โทร. 02-7205014-8

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท อมรินทร์ บั๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จตุรรม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทร. 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

โฮมเพจ : <http://www.nailin.com>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537

โดย บริษัท อินเทอร์เน็ตประเทศไทย จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต



OPENING : มาเริ่มเกมตั้งแต่ต้นกันเถอะ?

มาเรียงลำดับเหตุการณ์ตอนนี้กันดีกว่า
ว่าทำไมฉัน อิจิอิ ฮานะ ผู้เสนอธรรมดาสามัญถึงได้ตกอยู่ใน
สถานการณ์เลวร้ายแบบนี้

ทำไมตอนนี้ฉันถึงต้องมาเสี่ยงตายด้วย มันคุ้มค่าที่จะมาลอง
ไล่เสี่ยงดูสักครั้งไม่ใช่เหรอ? ฉันบอกแบบนี้กับตัวเอง

พอมาคิดดูแล้ว ชีวิตของฉันอาจเริ่มผิดเพี้ยนตั้งแต่ใช้เวลาช่วง
มัธยมต้นตลอดสามปีทุ่มเทให้กับการเรียน จนสอบติดตัวสำรองของ
โรงเรียนสตรีเซนต์อาร์ทิมิสชื่อดังแล้วก็ได้

แต่ฉันกลับใช้ทุกวันนี้ให้ผ่านไปอย่างเลื่อนลอย เพราะไม่สามารถ
ปรับตัวเข้ากับชีวิตในโรงเรียนที่อุทิศสำหรับสอบติดได้

สิ่งที่ช่วยเป็นกำลังใจให้ฉัน มีอยู่สามสิ่งคือ มือถือสมาร์ทโฟน
กับโทรศัพท์ฝาพับที่พกติดตัวไว้ทั้งสองเครื่อง

และการได้ยินเสียงของ ทาชิโนะ จูอน อาจารย์ประจำชั้นที่
เป็นเหมือนรักแรกกลายๆ รวมถึงการได้แอบมอง อินาซาวะ ฮานะจัง
นักเรียนชั้นปีเดียวกันที่เป็นคุณหนูแสนสวยและสง่างาม

“จะใช้ชีวิตมัธยมปลายโดยทำตามแบบเดิมต่อไปนั่นเหรอ.....”

ขณะที่คิดแบบนี้ ฉันก็ถูกอาจารย์ทาชิโนะจับมาขังไว้ใน
โรงเรียนพร้อมพวกนักเรียนชั้นปีเดียวกันแล้ว

ทั้งที่ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน แต่กลับโดนบังคับให้เล่นเกมเอาตัวรอด
ที่ชื่อว่า ‘เกมหางานของไข่ทองคำ’ ซึ่งใช้มือถือเป็นอุปกรณ์.....

หากเล่นเกมพลาดหรือแสดงท่าที่ต่อต้านเพียงนิดเดียว ก็จะถูกยิงตายโดยกลุ่มชายที่เรียกว่า ‘ผู้ฝึกสัตว์’ ที่มีอาจารย์ทาชิโนะคอยควบคุมอยู่ ฉันตกอยู่ในสถานการณ์สิ้นหวังแบบนั้นแหละ

ตัวช่วยเพียงหนึ่งเดียวในตอนนั้นก็คือการได้ร่วมทีมกับอนิซาวะ ฮานะจัง นักเรียนปีเดียวกันที่ฉันแอบปลื้ม

เพราะฮานะจัง ฉันถึงสามารถฝ่าใจหทัยยากๆ ที่ประดังเข้ามาจนถึงปานนี้ได้

หลังจากจบเกมไปสองด้าน พวกเราก็ได้นักเรียนชั้นปีเดียวกันเพิ่มเข้ามาเป็นพวก นั่นคือ โจโนะ โมคุสะ (ฉายา ริจจิ), เซนุ ไมกะ (ฉายา บิจจิ), และอาจิตะ เรโกะ (ฉายา แพวจจิ) แล้วพวกเขาก็กำลังเล่นเกมด้านใหม่กันอยู่

เกมที่เรา กำลังเล่นร่วมกับพวกผู้ฝึกสัตว์ตอนนี้คือ ‘เกมดอกไม้หนึ่งกำ’

แต่มันแตกต่างจาก ‘เกมดอกไม้หนึ่งกำ’ ที่เล่นกันทั่วไป มีเพิ่มกติกาพิเศษเข้ามา นั่นคือให้ทุกคนเลือก ‘เด็กที่ต้องการ’ กับ ‘เด็กที่ไม่ต้องการ’ แล้วใช้มือถือโหวตตามเสียงข้างมาก ซึ่งก่อนจะเริ่มเกม อาจารย์ทาชิโนะได้บอกว่า ‘หนึ่งในห้าคนจะต้องถูกรอบที่นี่’ ทำให้เกิดรอยร้าวขึ้นบนความสัมพันธ์ระหว่างพวกเราทั้งห้าคนที่ละน้อย

ด้วยความที่ตลอดมาฉันไม่เคยสร้างผลงานอะไรเลย ย่อมเป็นธรรมดาที่จะถูกพวกบิจจิเพ่งเล็งและเลือกให้เป็น ‘เด็กที่ไม่ต้องการ’

จากนั้นฉันก็เป่ายี่งอจนต้องย้ายไปอยู่ข้างผู้ฝึกสัตว์ เข้า
ตาจนสุดๆ ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไป บางทีฉันอาจจะต้องตรอกบักได้ สิ่งที
กำลังรอคอยฉันอยู่มีเพียงความตายเท่านั้น อืม พอได้โล่เลียงดูแล้ว
ก็ชักจะรู้สึกสิ้นหวังขึ้นมาแล้วสิ

เออละ หมดเวลานั่งกลุ่มอยู่คนเดียวแล้ว กลับมาตั้งสติแล้ว
ยอมรับความเป็นจริงดีกว่า

แถมก่อนหน้านี้ฉันก็ได้พบว่าคุโบะ ไดจิและโคจิ เซงที่เป็น
อาจารย์ฝึกสอนได้แฝงตัวอยู่ในกลุ่มผู้ฝึกสัตว์ด้วย
และคุโบะยังบอกอีกว่าเขารู้ความลับของเกมเกมนี้.....



บทที่หนึ่ง : ความจริงที่หยุดชะงัก

“บอกให้ก็ได้.....เรื่องความลับของโปรเจกต์นี้ที่ฉันรู้นะ”

เสียงของคุโบงะที่กำลังบอกความจริงลอยก้องขึ้นไปถึงเพดาน
สูงของโรงยิม

ฉันถอยหลังโดยไม่รู้ตัว ทำให้รองเท้าเสียดสีกับพื้นจนเกิดเสียง
แหลมสูง คุโบงะส่งเสียงหัวเราะหึๆ ด้วยท่าทางสนุกสนานให้กับการ
กระทำของฉัน

ทำอย่างไรถึงจะสามารถหัวเราะได้น่ารังเกียจแบบนั้นกันนะ
ฉันจ้องหน้าหมอนั้นด้วยความงง

ริมฝีปากเหยเกที่ยกขึ้นแค่มุมเดียว

คิ้วที่กันไปก็เท่านั้นกำลังบิดเบี้ยวอย่างอำมหิต

เขากวาดมองใบหน้าพวกเราด้วยท่าทางพึงพอใจ ดวงตาเป็น
ประกายราวกับเด็กที่จ้องมองของเล่นที่สนใจ

จู่ๆ ฉันก็ตึงแขนเสื้อนอกลงทั้งที่ไม่ได้หนาว แต่คงเพราะรู้สึก
ใจคอไม่ค่อยดี ขนตามร่างกายถึงได้ลุกชันและรู้สึกต่อต้านคุโบงะไป
ทั่วร่าง

อยากเหวี่ยงหมัดเต็มเหนี่ยวใส่ใบหน้ายิ้มมั่นใจนั้นซะมด

แต่ว่าทำแบบนั้นได้ที่ไหนกันล่ะ ฉันจึงมองไปยังสาวสวยที่มี
ทรงผมทวินเทลฝั่งตรงข้ามเพื่อเยียววาจิดใจแทน

เมื่อฮานะจิ้งรับรู้ถึงสายตาของฉัน เธอก็หยีดวงตาสีดำดงาม
ส่งยิ้มหวานเพื่อให้ฉันสบายใจ และในพริบตานั้น รอบตัวของเธอก็
เปล่งประกายเจิดจ้าจนทำให้บรรยากาศตึงเครียดคลายลง

ฮานะจิ้งมองฉันที่ยืนอยู่ในแถวของผู้ฝึกสัตว์

“ก็ฉันกับฮานะร่วมชะตากรรม ล่มหัวจมท้ายด้วยกันแล้วนี่คะ”

ฉันรู้สึกได้ว่าเธอกำลังพูดแบบนั้นกับฉัน ฉันเองก็ส่งยิ้มเงอะงะ
กลับไป

อืม รู้สึกว่าสารพิษจากตัวคุโบงะจะเล็ดจากลงไปมากแล้วละ

ฉันหันไปมองอีกสามคนที่เหลือ ริจิจิ บิจิจิ และแพจิจิยังคง
ก้มหน้าหายใจ จ้องมองคุโบงะไม่วางตา

พวกเราถูกบังคับให้เข้าร่วมโปรแกรมพิเศษๆ ที่เรียกว่า ‘เกมหา
งานของใช้ทองคำ’ ทั้งที่ไม่รู้สาเหตุอะไรเลย แถมเพื่อนร่วมชั้นปีก็ทยอย
หายไปทีละคนอีก.....

ทำไมถึงต้องมาเจอเรื่องพรรค์นี้ด้วย ทุกคนคงอยากรู้เหตุผล
ข้อนั้น

เร็วเข้า จะอะไรก็ได้ รีบตอบพวกเรามาสักที

ในตอนฉันหลับตาและเสียนูดย่อยฟังคุโบงะเพื่อไม่ให้ตกหล่น
ไปสักคำนั่นเอง

“ฮ่าๆ!”

มีอะไรแปลกหรือไง จู่ๆ คุโบงะก็ระเบิดเสียงหัวเราะลั่นออกมา

สมองสมองไปหมดแล้วสินะ?

คุโบงะมุดรอยยิ้มดูถูกเต็มทีใส่พวกเราที่กำลังสับสน แล้วพูดว่า
“ไม่บอกดีกว่า เลิกแล้ว!”

หา?

ที่บอกว่าเลิกแล้วนี่มันอะไร?

หมอนี่พูดอะไรออกมากันเนี่ย!?

ฉันลืมหืมตามองเสียบบๆ ใส่คุโบงะที่พูดแห่เล่น

“อ้าว? อิจิอิจัง เคื่องหรือ?”

หมอนี่แค่อยากใช้คำว่า ‘เคื่อง’ สินะ ถึงคำว่า ‘เคื่อง’ จะเป็น
คำเก่านิดหน่อย

แต่เพราะรู้สึกเหมือนเขาพยายามฝืนปรับคำให้เข้ากับทางเรา
จึงทำให้ความโกรธยิ่งทวีขึ้น

“นี่ เคื่องจันหรือ?” คุโบงะพูดต่อ ยื่นมือมาจะจิ้มแก้มของฉัน
ฉันจึงปัดมือนั้นทิ้งแรงๆ

“ทำเป็นพูดให้ความหวังกันขนาดนี้ แต่กลับไม่มีอะไรเลยจัน
หรือ!?”

“ใช่แล้ว อย่ามากวนโมโหกันนะยะ!”

จริงๆ ที่นั่งอังกกลับมาได้สติแล้วตะโกนโวยวาย บิจิจี้กับแพจจี้
เองก็บ่นคล้ายเห็นด้วยกับหล่อน

“ก็แหม” คุโบงะเริ่มทำท่าที่น่ารักที่ตัวเองถนัด ทำปากยื่นงอน
ด้วยสีหน้าราวกับเสียงโมโหของพวกเราทำให้เขารู้สึกดีจนทนไม่ไหว

“พอถูกมองด้วยสายตาคาดหวังแบบนั้นแล้ว มันก็อยากเหย้า
ขึ้นมานี่นา?”

“ไม่รู้อะไรจะมาให้มาเถียง ฉันจึงยืนนิ่งอ้าปากหวิว
ไม่ได้การละ โดนลากไปตามจังหวะของคุโบงะเต็มๆ เลย

“.....จริงๆ แล้ว นายไม่รู้อะไรมันใช้ไหมอะ?”
บิจิจู้พูดแทนฉันที่นึกคำพูดไม่ออก พลางจับบริบับอันใหญ่เล่น
คุโบงะเล็กทำปากยี่นงอน เขาครางในลำคอว่า “หืม?” แล้วย่อ
ตัวลงเพื่อให้สบตา กับบิจิจู้ ใบหน้าของเขายิ้มแย้มทว่าน้ำหวาดกลัว
และเย็นยะเยือก ชวนชวนลูกคนละแบบกับเมื่อครู่

“เอ๋ นั่นหมายความว่าอะไร?”
บิจิจู้หวาดหวั่นกับแรงกดดันที่แผ่ออกมาจากตัวคุโบงะ แต่ก็ยัง
พูดต่อไปว่า

“ที่จริงนายไม่รู้อะไรสักอย่าง แต่เพราะอยากให้พวกไมกะฟิง
ที่พูดก็เลยโกหกสินะ”

คำพูดของหล่อนชะงักไปกะทันหัน
คุโบงะจ่อป็นติดกับหน้าผากของบิจิจู้

“ถ้าอยากให้ฟิงที่พูด มันมีวิธีที่ได้ผลเร็วกว่านะ แบบนี้ไงล่ะ”
พอโดนปากกระบอกปืนเคาะจิกๆ ตรงหน้าผาก บิจิจู้ที่สั่นกลัว
ก็ตัวแข็งทื่อทันที

คลื่นแห่งความหวาดกลัวถาโถมใส่พวกเราในพริบตา ในอก
บีบแน่น หายใจอึดอัด

“ไม่ต้องห่วง ไว้จะบอกให้ฟังทีหลัง เข้าใจหรือยัง?”

บิຈิພັກหน้าเบาๆ ให้กับคำพูดของคູໂມะ

“เข้าใจจริงๆ หรือเปล่า?” ทว่าเขายังคงกดปากกระบอกปืนติดหน้าผากของบิຈิພັກแล้วถามซ้ำอีกรอบ หลังมองดูพวกเราที่ตระหนักถึงความตายจนตัวสั่นเทาด้วยความหวาดกลัว คູໂມะก็แสดงท่าทางตื่นเต้นด้วยอารมณ์พึงพอใจอย่างเห็นได้ชัด

จะบอกว่าชาติสมิ์ตัวพอดี หรือปีศาจร้ายดีล่ะ หมอนี่เลวทรามต่ำช้าที่สุดเลย

“พอได้แล้วนะ”

โคจิพูดกับคູໂມะด้วยท่าทางเอือมระอา

“ครับ ครับ” คູໂມะเก็บเป็นตามที่โคจิบอกอย่างว่าง่าย แล้วหันมาส่งยิ้มไร้เดียงสาให้พวกเรา

“ก็นั่นแหละนะ มาเริ่มเกมกันเถอะ!”

คູໂມะกับโคจิกลับไปแถวของแต่ละคน แล้วทุกคนก็จับมือกันอย่างฉุน

“ชักจะสนุกขึ้นแล้วสินะ เนอะคุณอนาชาวะ!”

คູໂມะยิ้มหน้าบานกะลิมกะเหลี่ย คุยกับฮานะจัง

ฮานะจังนั่งเงียบ เมินเฉยคำพูดของเขา

ดูท่าคงอยากหาเศษหาเลยกับเด็กสาวน่ารักเต็มแก่ คູໂມะจึงเอาแต่จ้องมองใบหน้าของฮานะจัง

คนอย่างนายนะ ฮานะจังเขาไม่มีทางคบด้วยหรอกยะ เจ้าบ้าเจ้าบ้า!

ขณะที่ฉันนั่งดูอยู่ในใจ พวกเราก็เริ่มร้องเพลงดอกไม้หนึ่งกำ
กัน

“♪ ขณะที่ดีใจ ดอกไม้หนึ่งกำ”

พวกผู้ฝึกสัตว์จึงมือฉันแล้วตะเบ็งเสียงขึ้นมา

“♪ แพ้ก็เสียใจ ดอกไม้หนึ่งกำ”

“เออละ ตัดแค่นี้พอ!”

คุโบนะตะโกนขัดจังหวะเหมือนก่อนหน้านี้

“เฮ้! ได้เวลาโหวตแล้ว รีบๆ โหวตเลือก ‘เด็กที่ต้องการ’ กัน
ซะที”

ถึงจะหงุดหงิดที่ต้องทำตามคำสั่งของคุโบนะ แต่ก็ช่วยไม่ได้ ฉัน
หยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาตามที่เขายก

บนหน้าจอมีถ้อย มีหน้าเพจสำหรับโหวตแสนคุ้นตาปรากฏ
อยู่ก่อนแล้ว

‘กรุณาโหวต เด็กคนไหนที่คุณต้องการ?’

ผู้ฝึกสัตว์ B, ผู้ฝึกสัตว์ C, ผู้ฝึกสัตว์ D, ผู้ฝึกสัตว์ E, อิจิอิ ฮานะ’

ชื่อของฉันถูกกรอกลงไปเรียบร้อยแล้ว

เกมที่น่าตกใจคือมีชื่อของฉันอยู่ในตัวเลือกด้วย

นี่มันหมายความว่าไง? จะเกี่ยวข้องกับ ‘จุดประสงค์ที่แท้จริง
ของการสอบสวนภาษาณี’ ที่คุโบนะเคยบอกก่อนหน้านี้หรือเปล่านะ

“ฉันกดปุ่มให้อีกรอบเอาไหม?” คุณบงจะหันมาฉีกยิ้มให้

“.....นายนะ ช่วยหุบปากไปเลยไป”

“โอ๊ะ ไม่ได้หรอก ก็ฉันต้องคุยแทนส่วนของโคจิด้วยนี่นา ไชไหม?”

ต่อให้ถูกถาม แต่โคจิก็ก้มหน้านิ่งไม่พูดไม่จา ถึงจะหงุดหงิดกับอีกคนที่พูดจ้อไม่หยุด แต่ก็หงุดหงิดกับอีกคนที่ปิดปากนิ่งเงียบเป็นตุ๊กตาเหมือนกันนะ

ฉันกดชื่อตัวเองอย่างไม่ลังเล

พริบตานันหัวใจของฉันก็เริ่มต้นโครมคราม

จริงๆ ฉันยังติดใจเรื่องความลับของคุณบงจะอยู่ แต่ในหัวตอนนี้กลับเต็มไปด้วยเรื่องการเป่าอังกูบเท่านั้น นั่นเพราะการเป่าอังกูบในรอบถัดไปจะตัดสินว่าฉันจะกลับไปหาทุกคนได้หรือเปล่านี่นา

ถึงเมื่อไหร่จะซ่อนแผนมากไปจนแพ้ยับ แต่คราวนี้ควรออกกรรไกรตามกติกาของการเป่าอังกูบตีใหม่ ไม่สิ หรือควรจะซ่อนแผนแล้วออกค้อนตีล่ะ?

ทว่าถ้าจะประชุมวางแผนกลยุทธ์ในหัวของฉันกลับถูกตีแตกกระจุยอย่างง่ายดายเพียงแค่คำพูดเดียวของคุณบงจะ

“โอ๊ะ! คิดว่าก็คงรู้กันอยู่แล้ว แต่ทุกคนช่วยเลือกโคจิทีนะ”

“เอ๊ะ?”

ฉันอุทาน แล้วคุณบงจะก็นหันมามองด้วยสายตาเวทนา

“เอ๊ะ? อะไร? หรือคิดว่าตัวเองจะถูกเลือก?”

ใช่ คิดเสร็จสรรพไปแล้วด้วย

แต่ฉันไม่กล้าพูดออกไป จึงขบฟันแน่น

“น่าเสียดาย ถ้าฉันไม่ได้โคจิมาเป็นพวก ฉันก็ไม่คิดจะบอก
ความลับหรอกนะ”

แค่คำพูดเดียวของคุณโบะก็ทำให้ริจิจิ บิจิจิ และแพจิจิเปลี่ยน
สีหน้าทันที

ทั้งสามคนมองหน้ากัน ก่อนเริ่มสุมหัวซุบซิบโดยไม่สนใจฉัน

“นี่ เอาใจดีล่ะ?”

“เลือกอันไหนดี?”

คำพูดบางส่วนของพวกเขาหลุดออกมาให้ได้ยิน

ทั้งที่ภาพทั้งสามคนกระซิบกระซาบกัน ก็น่าจะเห็นในห้องเรียน

จนชินตาแล้วแท้ๆ

แต่ตัวฉันกลับโดนเสียดแทงจิตใจเพราะภาพตรงหน้า

“ไม่ต้องคุยความลับกันใกล้ขนาดนี้ก็ได้นะ”

ฉันเปลือยพุดจิกกัดออกไป

“.....เดียวเรื่องที่คุยอยู่ก็ความแตกหมดหรอก”

หลังพุดพึมพำ ฉันก็กลับมาได้สติทันที

ฉันเหลือบดูสีหน้าของทุกคนอย่างกระวนกระวาย แต่ดูเหมือน
เสียงพึมพำของฉันจะเบามากจึงไม่มีใครได้ยิน ฉันทั้งโล่งใจ และตกใจ
ที่ตัวเองเจ็บปวดกว่าที่คิด

ฉันพนหัวเราะเยาะใส่จิตใจที่ร้าวรานในทันที ก่อนจะรอให้
พวกเขาคุยความลับจนเสร็จ

ดูเหมือนจะได้ข้อสรุปแล้ว แพจิจิหันมามองฉันด้วยแววตา
รู้ลึกผิด

“ขอโทษนะ ก็อาจารย์คุโงะเขาพูดแบบนั้นนี่นา”

เธอยังคงพูดแก้ตัวต่อไป แต่มั่นกลับเข้ามาช่วยทะเลาะหาว่า ไม่ซีมี
เข้าหัวสักนิด บิจิจ็ยัปปิ๋วอันใหญ่ พลางตะไหล่ฮานะจังอย่างตีสันท

“ก็อย่างที่ว่าละ ฮานะจังเองก็เลือกโคจิทีนะ”

“ไม่ค่ะ”

ฮานะจังพูดสวนทันควัน เธอลูปปลายผมทวินเทลคล้ายตั้งใจ
จะปิดมือบิจิจ็ แล้วส่งยิ้มนางฟ้ามาทางฉัน

“ ‘เด็กที่ต้องการ’ มีแค่ฮานะคนเดียวค่ะ”

แย่งละ จะร้องให้แล้ว

ถ้าพูดออกไป ต่อมน้ำตาคงแตกแน่ ฉันจึงผงกหัวหงิกๆ ราวกับ
คนบ้า ถ่ายทอดความรู้สึกขอบคุณไปให้ฮานะจัง ริจิจิที่ไม่พอใจเริ่ม
ใช้ปลายนิ้วม้วนลอนผมตัวเอง ปลายเล็บที่ทาสีขาวของหล่อนหลุดลอก
จนหมดเกลี้ยง ช่างน่าปวดใจยิ่งไม่รู้

แพจิจิพูดเกลี้ยกล่อมฮานะจังแทนริจิจิที่หงุดหงิด

“แต่ถ้าเลือกอาจารย์โคจิ ก็จะได้รู้ความลับนะ?”

“ไม่มีควมลับที่ฉันอยากได้จนถึงขั้นต้องเสียสละฮานะค่ะ”

คราวนี้บิจิจิพูดขึ้นมาบ้าง

“ยังไม่ด้วยเสียงข้างมาก ก็ต้องได้อาจารย์โคจิอยู่แล้วนะ?”

แม้แต่คำพูดของหล่อนก็ไม่ทำให้ฮานะจังหวั่นไหว

“ถึงจะเป็นแบบนั้น ฉันก็จะเลือกฮานะค่ะ”

“ให้มันน้อยๆ หน่อยยะ!!!”

ริจิจิตวาด เส้นผมที่ม้วนเป็นลอนคลายออกจากนิ้ว

“อย่ามาแก่ง้งทำเป็นเด็กดีแค่ตัวเองหน่อยเลย!”

นั่นคงเป็นใจจริงของหล่อนสินะ

พวกเธอพยายามทอดทิ้งฉัน จึงอยากเลือกโคจิด้วยมติเอกฉันท์
เพื่อไม่ให้ตัวเองกลายเป็นคนไม่ดี ทั้งที่ในใจคิดว่ามันไม่ตลกเลยนะ แต่
ดันเข้าใจความรู้สึกของพวกเธอเสียได้

ใครก็ไม่อยากเป็นคนไม่ดีทั้งนั้น

“ช่วยๆ รีบโหวตกันสักที่ได้ไหม?”

คุโบงะพูดแทรกขึ้นมาพลางหาอย่างเบื้อหน้า

“ไม่เห็นเป็นไรไม่ใช่หรือ? จะโหวตเลือกใครก็สิทธิ์ของเจ้าตัว
นี่นา”

“แต่ว่า” วจิ้อทำท่าจะประท้วงไม่พอใจ แต่พอเห็นคุโบงะเอามือ
วางลงบนปิ่นที่เอน หล่อนก็เสียวปาก แล้วเริ่มตะหนัาจอสมาร์ทโฟน
ก่อนจะหมดเวลาโหวต คุโบงะก็ฉีกยิ้มกะลุ่มกะเหลี่ย พลาง
เดินวนรอบตัวฮานะจัง

“คุณอินาซาวะนี่ ยังไงก็เลือกอิจิอิจังสินะ เป็นเพราะมิตรภาพ
อันสวยงาม? หรือไม่ว่ายังไงก็ไม่อยากรู้ความลับกันแน่? เป็นข้อไหน
กันน้า”

เอ๊ะ? ไม่อยากรู้ความลับกันหรือ? นั่นมันเรื่องอะไรกัน?

ฮานะจังที่ก้มหน้าอยู่สับสนสายตากับคุโบงะในที่สุด เธอจึงมอง
เขาโดยไม่พูดอะไร

เพราะตั้งใจที่ได้สบตากันหรือเปล่าล่ะ คุโบงะถึงได้ดูตื่นเต้น
มากขึ้น

“ต่อไปให้ทำหน้าแบบนี้ก็ยังน่ารักแะ คนสวยนี้ได้เปรียบจังเลยนะ ไม่คิดว่าพระเจ้าช่างไม่ยุติธรรม ช่วยมาเข้าข้างฉันบ้างสิ เหรออิจิอิจัง?”

คำว่า ‘ความลับ’ มันคาใจมากจนทำให้ฉันหวนกลับมาคิดดูเสียมารยาทของคุโบะจะได้

ทำไมหมอนั่นถึงได้รู้ความลับของฮานะจังล่ะ

ยังงี้ก็เป็นถึงอาจารย์ฝึกสอนนี่นะ คงไม่แปลกที่จะมีข้อมูลที่นักเรียนไม่รู้ แต่รู้สึกว่ามันน่าสนใจเลย อ้อ ข้างในอกเจ็บแปลบ

จะว่าไปฉันไม่รู้เรื่องของฮานะจังเลย ถ้าพูดถึงสิ่งที่ฉันรู้ก็คงมีแค่เรื่องที่เธอชอบมาการองมากเท่านั้นเอง

.....ไม่นะ พอเถอะ คิดมากเกินไปว่านี่ก็ไม่ช่วยอะไรหรอก

ฉันบังคับความคิดให้หยุดลงเพื่อที่จะหนี แล้วเตะบนหน้าจอสมาร์ทโฟน ซึ่งผลการโหวตปรากฏออกมาแล้ว

‘สรุปผลการโหวต

ผู้ฝึกสัคว์ C ได้รับเลือกให้เป็น ‘เด็กที่ต้องการ’ ด้วยคะแนนโหวตสามเสียง’

คำตอบตามที่คาดไว้แสดงผลบนหน้าจอ โคจิก้าวออกมาจากแถวเงียบๆ ไม่แสดงท่าทีชอบคุณที่ได้รับเลือก

“เฮ้ จากนั้นไปก็ของจริงละนะ”

คุโบะจะกวาดมองใบหน้าของพวกจริงจู้

จริงสิ ต่อไปยังมีการโหวต ‘เด็กที่ไม่ต้องการ’ รออยู่นี่นา หน้า
เพจโหวตอันใหม่เปิดรออยู่บนจอมือถือแล้ว

‘กรุณาโหวต ใครคือเด็กที่ไม่ต้องการ?’

อาจิตะ เรโกะ, อินาทะ ฮานะ, โจโนะ โมคุยะ, เซนู ไมกะ

ไม่มีชื่อของคุณโบงะปรากฏอยู่เหมือนกับคราวก่อน

“อิจิอิจังหยุดพักก่อนนะ”

เวลาเดียวกับที่คุณโบงะพูด บนหน้าจอสมาร์ทโฟนของฉันก็แสดง
ข้อความว่า ‘กรุณารอสักครู่จนกว่าจะเสร็จสิ้นการโหวต’

ดูเหมือนฉันที่อยู่ฝั่งผู้ฝึกสัตว์จะไม่มีสิทธิ์เลือกเด็กที่ไม่ต้องการ
(ระบบพีลิก!)

จู่ๆ ก็ถูกปล่อยเกาะ ฉันจึงทำได้แค่คอยดูผลการโหวตเท่านั้น

นึกว่าริจิจิ บิจิจิ แพนจิจิจะเริ่มสุมหัวคุยกันเหมือนเมื่อกี้ แต่ว่า
พวกเขากลับทำเพียงแค่ส่งสายตาให้กัน โดยไม่พูดอะไรสักคำ

ในใจของทั้งสามคนคงตกลงเลือกฮานะจิงไว้แล้วสินะ

ส่วนข้างๆ กัน ฮานะจิงกำลังขยับนิ้วไปมา “จะเอาใครดีนะ”

“เฮ้ โหวตเสร็จแล้ว!”

พอได้ยินคำพูดของคุณโบงะ ฉันก็รีบมองหน้าจอมือถือทันที

ฉันไม่อยากเชื่อตัวอักษรที่แสดงอยู่บนหน้าจอจนเหลือเฟือ
ออกมาว่า “เฮ้ ไม่จริงน่า?” อย่างไม่รู้ตัว

'สรุปผลการโหวต

อาจิระ เรโกะ และ อินาซาวะ ฮานะ ได้รับเลือกให้เป็น 'เด็กที่ไม่ต้องการ' ค่ายคะแนนโหวตสองเสียง'

ฮานะจังนะไม่แปลก แต่ทำไมถึงมีชื่อของแพจิจี้ด้วยล่ะ?

เมื่อหันไปมอง ก็เห็นแพจิจี้กำลังจ้องหน้าจอมือถือด้วยท่าทาง

ตกตะลึง

เป็นธรรมดาที่เธอจะสับสนจนทำอะไรไม่ถูก

ก็ความรู้สึกเมื่อกีมันให้อารมณ์เหมือนกับว่าทั้งริจิจี้ บิจิจี้ และแพจิจี้ทุกคนพร้อมใจกันเลือก 'อินาซาวะ ฮานะ' นี่นา

มันใจว่าหนึ่งในเสียงที่โหวตแพจิจี้คือฮานะจัง ส่วนอีกเสียงที่เหลือคงเป็นริจิจี้หรือไม่กี่บิจิจี้

"ฉันกดเลือกฮานะจังนะ"

คนที่พูดขึ้นมาอย่างไม่ลังเลคือริจิจี้

"ไม่กะเองก็กดเลือกฮานะจังนะ!"

บิจิจี้เองก็พูดต่ออย่างร้อนรน

ไม่รู้ว่าจะเชื่อคำของใครดี

แพจิจี้มองหน้าทั้งคู่ด้วยท่าทางกังวล

ริจิจี้หรือบิจิจี้

ใครสักคนที่โกหก แต่ว่าใครกันล่ะ

ดวงตาของแพจิจี้มีน้ำตาเอ่อคลอเพราะถูกเพื่อนที่ไว้ใจหักหลัง

ท่ามกลางบรรยากาศอดีต ฮานะจังก็พูดขึ้นมาอย่างสบายๆ ว่า

"คงมีใครสักคนเผลอกดผิดละมั้งคะ"

“จะ จั๊นหรือ”

แพจจี้ทำท่ายอมรับไม่ลง และก้มหน้าต่อไป

คงจะยอมรับลงหรือก แต่จะมีใครสักคนกดผิดอย่างที่ฮานะจั้ง
ว่าจริงๆ หรือเป็นแผนที่เพ็งนึกขึ้นได้ทีหลัง ก็ดูไร้วัวแวงจะได้ข้อสรุป

ฮานะจั้งก้าวออกมาหน้าแถว ถามคุโบงะว่า

“กรณีมีคนถูกโหดสองคน จะทำอย่างไรคะ?”

“อืม เอาไงดีล่ะ”

คุโบงะตะเต้งหูที่เต็มไปด้วยรูต่างๆ พลงเข้าไปที่ฮานะจั้งแล้ว
พูดว่า “จันก็เธอ”

“เหลืออาจิตะไว้น่าจะสนุกกว่า”

คำพูดของคุโบงะทำเอาแพจจี้ทุดนึ่งกับพื้นด้วยความโล่งอก

“โล่งออกไปทีนะ!”

ริจจี้กับแพจจี้ตะโกนดีใจด้วยท่าทางเสแสร้ง แล้วตรงเข้าไป
สวมกอดแพจจี้ แพจจี้ยิ้มอย่างลำบากใจแล้วพึมพำว่า “ขอบคุณนะ”

ไม่มีทางที่เธอจะดีใจได้เต็มปากเต็มคำจริงๆ ถ้ากดผิดเหมือน
ที่ฮานะบอกก็คงดี เพราะถ้าไม่ใช่ก็เท่ากับมีใครสักคนที่กดโหดแพจจี้
แต่กลับไปกอดเขานี้นา

เจ้าคนที่คิดเกมห่วยแตกพรรค์นี้เป็นใครกันแน่

จะต้องนิสยแยะจนกูไม่กลับ และเป็นพวกไม่มีอะไรดี ที่ตามใจ
คุโบงะจนเสียคนไปสามส่วนแน่ๆ

“จันจันก็ควรเป็นคนเป่ายิ้งจูบสินะคะ”

“ใช่แล้วล่ะ!” คุโบงะผงกหัวให้กับคำพูดของฮานะจั้ง

เธอยอมรับการเลือกที่ไร้เหตุผลนี้ แล้วก้าวออกไปยืนหน้าโคจิ ด้วยสีหน้านิ่งไม่เปลี่ยน

“ฉันขอรบกวนด้วยนะคะ”

โคจิพยักหน้าเสียบๆ แล้วเหยียดแขนขวายาว

“ตาแรกออกก่อน!”

เสียงของทั้งคู่ประสานกันพร้อมเพรียง

“เป่ายิ่งฉုပ်”

โคจิออกกรรไกร ส่วนฮานะจึงออกค้อน

ชัยชนะเป็นของฮานะจัง

“โล่งออกไปที!”

คราวนี้เป็นฝ่ายฉันเองที่ส่งเสียงร้องดีใจ

“สุดยอด สุดยอดไปเลย” ฮานะจังหันมาทางฉันที่กำลังปรบมือ เธอชักสีหน้าอึดอัดใจเล็กน้อย

“ทั้งที่ฮานะกลับมาไม่ได้เนี่ยนะคะ”

“ก็จริงนะ แต่ว่าใจมันเต้นตึกตักสุดๆ เลยนี่นา”

“ใจเต้นตึกตักสุดๆ?”

“อ้อ พอดคิดว่าจะทำได้ดีถ้าฮานะจังเป่ายิ่งฉုပ်แพ่ มือฉันก็เป่ยกเหงื่อโชกๆ ไปหมดเลยล่ะ”

“โชกๆ จึ้นเหวอะคะ?”

สงสัยเธอจะถูกใจคำพูดของฉัน ฮานะจังจึงเป่าแตรนางฟ้าเป็นเสียงหัวเราะดัง “ฮึๆ”

หมวดนิยายแปล

แฟนตาซี - ไลท์โนเวล



9 786163 631244

ราคา 199 บาท

ISBN 978-616-3631-244

NOU SHOU SAKURETSU GIRL 2 DOUDEMO IIKEDO MAKARON TABETAI

©rerulili&erika yoshida 2014

Edited by KADOKAWA SHOTEN

First published in Japan in 2014 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo,
through TOHAN CORPORATION, Tokyo.

 **DEXpress**

shop.DEXclub.com |   DEXpressclub

เกมลับดับสมอง 2

Original : rerulili
Story : Erika Yoshida

“ยังไงหลังจากนี้อีกร้อยปีทุกคนก็ต้องตายอยู่แล้ว” จู่ๆ อิจิอิ ฮานะก็ต้องเข้ามาพัวพันกับเกมเอาตัวรอดที่ใช้โทรศัพท์มือถือเป็นเครื่องมือ ขณะที่เกมดำเนินไปเหล่าเพื่อนร่วมชั้นก็ทยอยตายไปทีละคน เธอเล่นเกมเสี่ยงตายไปพร้อมกับอึนาซาวะ ฮานะ โอดอลของโรงเรียนที่ร่วมชะตากรรมด้วยกัน แต่แล้วพวกเธอกลับรู้ว่า คนที่จะรอดชีวิตในเกมนี้มีแค่คนเดียวเท่านั้น!? แล้วการตัดสินใจของฮานะคือ!?

ซีรีส์เพลงที่มียอดชมรวมกันทะลุ 40 ล้านครั้ง!! ‘Noushou sakuretsu girl’
ในรูปแบบนิยายดำเนินมาถึงเล่มสองแล้ว!!